

Liefde & toverdrank

Door Stijn Cuypers

De toelating tot opvoeren van “Liefde & toverdrank” moet worden aangevraagd bij:

Stijn Cuypers

Romeinse Put 102 Bus 5

2650 Edegem

Tel: 0494.15.79.86

Mail: info@toneelschrijver.be

Online: <https://toneelschrijver.be/aanvragen>

Personages

(9 spelers)

- Oliver Cupid   Een waarzegger met goed karakter en vrouwelijke trekjes. (136)
- Diederick Vorce   Een waarzegger met een slecht karakter. (107)
- Steven   Een verliefde jongen. (101)
- Iris   Een erg goede vriendin van Steven. (144)
- Nico   De beste vriend van Steven. (150)
- Lies   Een vriendin van Iris. (114)

- Verkoper1/ Raadselratelaar/ Prins/ wetenschapper 1.
- Pijlman 1/ Heks/ wetenschapper 2/ Magiër.
- Pijlman 2/ Struikrover/ Verkoper2/ Prinses/ wetenschapper 3.

Korte inhoud.

Wanneer een aantal kinderen een avontuurlijke reis maken door de woestijn, worden ze ongewild het onderwerp van een weddenschap tussen twee mysterieuze waarzeggers. Al snel belanden ze in een wervelend avontuur boordevol magie, liefde en toverdrank.

Decor en belichting

Een grote woestijnvlakte. Met behulp van eenvoudige zetstukken en aangepaste belichting kunnen de verschillende locaties worden weergegeven.

Locaties:

- Een lege woestijnvlakte.
- Een terras.
- Een duin met zicht op de maan.
- Een grot.
- De buitenkant van een houten hut.
- Een struik waarin 3 deuren zijn verwerkt.
- Een kasteelpoort.
- Een muur met deur, aan de muur zijn drie grote schakelaars bevestigd.
- De werkplaats van een magiër.

Inhoud

Proloog	5
Scène 1	9
Scène 2	13
Scène 3	17
Scène 4	19
Scène 5	22
Scène 6	27
Scène 7	30
Scène 8	33
Scène 9	36
Scène 10	37
Scène 11	41
Scène 12	44
Scène 13	47
Scène 14	50
Epiloog	53

Proloog

Het podium is donker, in een eenzame spot verschijnt Oliver, een eigenaardig geklede man.

Oliver: Welkom vreemdelingen, wees toch welkom. Ik ben Oliver Cupid, de beste waarzegger van de hele Amori woestijn. Zal ik uw toekomst voorspellen? Voor slechts 300 euro kan ik u alles vertellen over de ware liefde en waar u die kan vinden. Geen interesse? Jammer, erg jammer. Laat mij u anders een verhaal vertellen, geen paniek ik zal er u niets extra voor aanrekenen. Het enige wat ik van u vraag is dat u me gelooft, want dit verhaal is echt gebeurd, en zal ook nog vaak gebeuren.

Het licht op het podium gaat aan en we zien een lege woestijnvlakte.

Oliver: We bevinden ons in de Amori woestijn, wat zegt u? U heeft nog nooit over de Amori woestijn gehoord? Ik kan u vertellen, u vindt er heel veel zand, en verder helemaal niets, een beetje het Blankenberge onder de woestijnen. Maar goed, we wijken af. Mijn verhaal gaat over liefde, ware liefde!

Er komen vier kinderen opgewandeld, ze dragen allemaal een rugzak en zijn duidelijk al een tijdje onderweg.

Nico: Lies, heb jij nog water over?

Lies: Niet veel meer, ik had niet gedacht dat we zo lang zouden moeten stappen.

Nico: We moeten binnenkort toch terug aan ons hotel zijn. Lopen we nog steeds in de goede richting Steven?

Steven: Volgens mijn kompas wel, maar echt zeker weten doe ik dat niet. Het enige dat ik kan zien is zand, ik word er gek van!

Iris: Ik voel mijn voeten bijna niet meer, kunnen we niet even pauzeren Nico?

Nico: Prima, maak me wakker als we weer vertrekken. (doet alsof hij gaat slapen)

Steven: (Gaat dichterbij Iris zitten) Ik zou je iets willen vragen.

Iris: Vraag maar.

Steven: Het is warm hè.

Iris: Inderdaad. Was dat je vraag? Want die had je zelf toch ook wel kunnen beantwoorden.

Steven: Neen, ik wou je vragen, ik zat zo te denken...

Iris: Je zat te denken? Proficiat.

Steven: Ik zat te denken dat we misschien vanavond iets zouden kunnen gaan drinken?

Iris: Dat lijkt me een goed idee, ik stik van de dorst.

- Steven: Wat dacht je van een cocktail ofzo? Met zicht op de zonsondergang.
- Iris: Ooh, dat lijkt me fantastisch, ik zal aan de anderen vragen of ze meegaan.
- Steven: Ik bedoelde eigenlijk...
- Nico: Ik kan er weer helemaal tegen, iedereen klaar?
- Lies: Om ter eerste aan het hotel?
- Nico: Wedden dat ik win?
- Lies: Dat had je gedacht.
- Iris: Zeg jongens, hebben jullie zin om vanavond mee Cocktails te gaan drinken?
- Lies: Dat lijkt me een geweldig idee.
- Nico: De laatste aan het hotel betaalt de cocktails!

Nico, Lies en Iris lopen af.

- Steven: (in zichzelf) Ik zat te denken of we vanavond, met zijn tweeën, iets zouden kunnen gaan drinken. Met zijn tweeën, is dat nu zo moeilijk, idioot.

Ook Steven gaat af.

- Oliver: Het is ware liefde, ook al hebben ze dat zelf nog niet door. Mooi hè!

Een tweede waarzegger, die er gemeen uitziet, komt opgelopen.

- Diederick: Wat maak jij die mensen allemaal wijs Oliver? Ware liefde, je moet hun tijd niet verspillen aan die domme fantasietjes.
- Oliver: Dat zijn geen domme fantasietjes, ik bestudeer de mensen nu al jaren, en ik herken ware liefde op het eerste gezicht.
- Diederick: (tegen het publiek) Let maar niet op deze tweederangs waarzegger, hij weet niet beter. Maar waar zijn mijn manieren, laat mij mezelf even voorstellen, ik ben Diederick Vorce, de beste waarzegger in de hele Amori woestijn. Voor slechts 500 euro kan ik u met mijn kristallen bol de weg wijzen naar rijkdom en macht. Geen interesse? Jammer.
Laat mij u anders de waarheid vertellen. Ware liefde bestaat niet, het is slechts een verzinsel van de winkels om meer chocolade te kunnen verkopen.
- Oliver: Je moet hem niet geloven, liefde is het mooiste wat er bestaat.
- Diederick: Oliver, de mensen zijn niet naar hier gekomen om een sprookje te horen. Als ze willen bedrogen worden zullen ze wel naar het weerbericht kijken.
- Oliver: Diederick, je verstoort mijn verhaal. Heb jij niets beter te doen?

- Diederick: Niet echt, het is goed weer, de mensen hier zien er sympathiek uit. Ik denk dat ik hier nog even blijf.
- Oliver: Ook goed, maar stop met mij te onderbreken.
- Diederick: Ik zal mijn best doen.
- Oliver: Goed waar was ik gebleven. Juist, het is ware liefde. Vanavond gaan de kinderen samen kijken naar de zonsondergang.
- Diederick: Op het zelfde moment ging de boze stiefmoeder voor haar toverspiegel staan.
- Oliver: Wat ben jij in godsnaam aan het doen?
- Diederick: Verkeerde sprookje? Sorry.
- Oliver: Als 's avonds de jongen en het meisje eindelijk alleen zijn.
- Diederick: Zal ze zich prikken aan een spinnenwiel.
- Oliver: Hou er mee op!
- Diederick: Ik wil alleen maar helpen, welk sprookje ben je eigenlijk aan het vertellen?
- Oliver: Dit is geen sprookje!
- Diederick: Geloof jij nu echt in die onzin?
- Oliver: Ik zeg het je, het is geen onzin.
- Diederick: Ook goed, maar ik geloof nooit dat die twee een koppel zullen worden.
- Oliver: En ik zeg je van wel.
- Diederick: Zullen we er om wedden?
- Oliver: Goed, waarvoor wil je wedden?
- Diederick: Als ik win dan mag ik één van die kinderen lenen om mijn nieuwste creatie op uit te proberen.
- Oliver: Wat voor creatie?
- Diederick: Dat zal je wel zien.
- Oliver: En wat als ik win?
- Diederick: Dan ga ik onmiddellijk met pensioen.
- Oliver: Afgesproken.
- Diederick: Prima, en als je me nu wil verontschuldigen, ik heb vanavond nog een afspraak.
- Oliver: Geen probleem, ik moet ook nog ergens naartoe.

Black out.

Dit is een inzage exemplaar

Scène 1

De vier kinderen zitten aan een tafeltje op een terras.

Nico: Eindelijk! De voetjes onder tafel, een lekker fris drankje en heerlijk zalig niets doen, dit noem ik pas vakantie.

Steven: Het was nochtans jouw idee om een woestijnwandeling te gaan maken.

Nico: Maar als jij een kompas zou kunnen lezen waren we al veel sneller terug geweest.

Iris: Komaan jongens, hou het gezellig. We zijn op vakantie.

Lies: Die ondergaande zon heeft wel iets, vind je niet Nico?

Nico: Ja het is prachtig, de lucht lijkt wel goud te kleuren.

Ondertussen is Oliver, verkleed als ober, bij het viertal komen staan.

Oliver: Dit is nog niets, als je straks daarboven op die duin gaat kijken, dat is pas betoverend.

Steven: Wat valt er dan te zien?

Oliver: De maan is daar zeer groot, erg romantisch als u het mij vraagt. Vele toeristen nemen hun lief mee naar daar om hen ten huwelijk te vragen.

Nico: Maar wij hebben geen lief.

Oliver: Je weet maar nooit, de mysteries van de Amori woestijn zijn ondoorgrondelijk.

Diederick komt opgelopen, eveneens verkleed als Ober.

Diederick: Hoe vaak heb ik je al gezegd dat je de klanten niet mag lastigvallen.

Oliver: (Tegen Diederick) Wat kom jij hier doen?

Diederick: Dat kan ik evengoed aan jou vragen.

Oliver: Ik kom de romantiek een handje helpen.

Diederick: Dat zullen we nog wel zien.

Oliver: (luider dan hij bedoelde) Ga weg!

Nico: Maar we zijn hier pas.

Oliver: Excuseer, ik had het natuurlijk niet tegen jullie.

Steven: Iris, heb jij misschien zin...

Oliver: Willen jullie al iets bestellen?

- Iris: Zin waarin?
- Nico: (tegen Oliver) Wat raadt u ons aan?
- Steven: Heb je misschien zin in...
- Oliver: Sex on the beach.
- Steven: Excuseer?
- Oliver: Onze lekkerste Cocktail, heerlijk fruitig.
- Nico: Klinkt goed, geef mij er maar één.
- Lies: Ik heb nog, dank u.
- Iris: Ik hoef ook niets meer.
- Steven: Voor mij mag je er ook één brengen.
- Oliver: twee keer sex on the beach, komt eraan. Maar zou ik eerst de jongeman even onder vier ogen kunnen spreken?
- Steven: Wie, ik?
- Oliver: Ja, eventjes maar.

Het tweetal gaat opzij staan.

- Steven: Is er iets mis?
- Oliver: Neen, dat is het niet. Maar u moet straks met het meisje naar de maan gaan kijken.
- Steven: Met wie bedoel je?
- Oliver: Degene waar je verliefd op bent natuurlijk.
- Steven: Hoe weet u...

Diederick is ondertussen bij het tweetal komen staan.

Diederick: Had ik niet gezegd dat je de klanten met rust moest te laten? Dit is de laatste waarschuwing, of je mag in de keuken de potten gaan afwassen.

Oliver: Onthoud wat ik u heb gezegd. (gaat af)

Diederick: Je moet niet naar hem luisteren, hij heeft wat last van de zon. (gaat af)

Steven gaat weer bij de andere drie zitten.

Nico: Waar ging dat over?

Steven: Niets speciaal, blijkbaar heeft die ober een zonnslag en doet hij wat raar.

Nico: Vreemde figuur.

Steven: Dat is het minste dat je kan zeggen.

Lies: Ik ga even de wc opzoeken, ga je meer Iris?

Iris: Oké, tot zo dadelijk jongens.

Nico: Wanneer ga je het haar vragen?

Steven: Hoe bedoel je?

Nico: Komaan, ik zie toch ook hoe je naar haar kijkt.

Steven: Valt het dan zo hard op?

Nico: Nog geen klein beetje.

Steven: Zelfs die ober had het gezien, maar Iris schijnt het nog steeds niet door te hebben.

Nico: Die ober? Waar moet die zich mee.

Steven: Geen idee, maar het wordt nog vreemder.

Nico: Hoezo?

Oliver komt op met de cocktails.

Oliver: Ziezo, de cocktails.

Steven: Ik zal wel betalen. (geeft het geld aan Oliver)

Oliver: En hier is het wisselgeld. (geeft het wisselgeld samen met een briefje aan Steven)

Oliver gaat af.

Steven: Dat is gek, er zit een briefje bij.

Nico: Wat staat erop?

Steven: "Zorg dat je er bent."

Nico: Wat heeft dat te betekenen?

Steven: Daarjuist zei die ober dat ik met Iris naar die duin moest gaan, om naar de maan te kijken.

Nico: En ga je het doen?

Steven: Ik weet niet, het kan gevaarlijk zijn.

Nico: Het is een toeristische plaats, zo gevaarlijk zal het wel niet zijn, en daarbij, Je moet genieten van het avontuur.

Ondertussen zijn de meisjes er terug komen bijzitten.

Iris: Welk avontuur?

Nico: Steven zou graag naar die maan gaan kijken, ga je niet mee Iris?

Iris: Ja, dat kan leuk zijn. Gaan jullie ook mee?

Lies: Ja, dat is goed.

Nico: (geeuwt overdreven) Ik ben eigenlijk een beetje moe, ik denk dat ik mijn bed eens ga opzoeken.

Lies: Maar dan moet jij helemaal alleen naar het hotel?

Nico: Ja dat is ook waar, maar je moet niet meelopen voor mij hoor.

Lies: Jawel, ik ga met je mee. Ik ben eigenlijk ook wel redelijk moe.

Nico: Bedankt Lies. (knipoogt stiekem naar Steven.)

Fade out.

Scène 2

Achterop het toneel is een grote maan te zien, Steven en Lies komen opgewandeld.

Iris: Wauw! Het is inderdaad adembenemend.

Steven: Prachtig!

Iris: Jammer dat Nico zo moe was, hij en Lies hadden dit ook geweldig gevonden.

Steven: (gespeeld) Ja, jammer.

Iris: Wat wou je mij daarstraks vragen?

Steven: Wat bedoel je?

Iris: Daarstraks wou je mij iets vragen, maar toen onderbrak die rare ober ons.

Steven: Ooh dat, ik ben het al vergeten.

Op dit moment verschijnt even verderop Oliver, hij heeft een aantal grote tekstborden vast. Iris staat met haar rug naar hem toe en kan hem dus niet zien.

Iris: Moest het je te binnen schieten, dan laat je het maar weten. Zullen we terug naar het hotel gaan? (wil zich omdraaien)

Op dat moment merkt Steven Oliver op, die een bord boven zijn hoofd houdt met daarop de tekst "lees mij voor".

Steven: Neen wacht!

Iris: (was nog niet voldoende gedraaid om Oliver te zien) Wil je nog blijven?

Oliver houdt een bord omhoog met de tekst "Jouw ogen."

Steven: Jouw ogen.

Iris: Wat is er met mijn ogen?

Oliver houdt een bord omhoog met de tekst "stralen als de maan."

Steven: Stralen als de maan.

Iris: Wat krijg jij ineens?

Oliver houdt een bord omhoog met de tekst "Jouw glimlach."

Steven: Jouw glimlach.

Iris: Steven?

Oliver houdt een bord omhoog met de tekst "doet me blozen."

Steven: Doet me blozen.

Iris: Dat is allemaal heel lief, maar wat bedoel je daarmee?

Oliver houdt een bord omhoog met de tekst "Als ik jou zie."

Steven: Als ik jou zie.

Iris: Ja?

Diederick komt op en verwisselt stiekem de borden van Oliver met zelfgemaakte borden zodat Oliver een bord omhooghoudt met "Knor ik als een varken."

Steven: Knor ik als een varken.

Iris: Waarom zou je dat doen?

Er ontstaat een ruzie tussen de twee waarzeggers, waarbij Diederick een bord omhooghoudt met "een kleintje met mayonaise."

Steven: Een kleintje met mayonaise.

Iris: Heb je zin in frieten?

Steven: Neen, ik bedoel...

Diederick houdt een bord omhoog met "De kat krabt de krollen van de trap."

Steven: De kat krabt de krollen van de trap.

Iris: Steven, je doet raar!

De twee waarzeggers gaan af.

Steven: (beseft dat het geen zin heeft de borden verder te lezen) Ja sorry, ik heb last van de warmte denk ik.

Iris: Zullen we terug naar het hotel gaan? (draait zich om)

Steven: Neen wacht! Iris, ik ben verliefd op jou.

Er volgt even een stilte

Steven: Ik heb al een hele tijd gevoelens voor jou, maar ik wist niet hoe ik het je moest vertellen.

Iris: Ik vind jou echt leuk Steven, maar gewoon niet op die manier.

Steven: Oké, ik begrijp het.

Iris: Ik ben momenteel gewoon nog niet op zoek naar een relatie, ik hoop dat we gewoon vrienden kunnen blijven?

Steven: Ja, natuurlijk.

Iris: Weet je, als het komt, dan komt het. Geef het de tijd om te komen.

Steven: Dat zal ik doen.

Iris: Het spijt me, echt waar. Ik vind je echt een toffe jongen.

Steven: Bedankt.

Diederick komt op met een grote kist op wieltjes, op de kist staan allerlei rare tekeningen en de naam "D. Vorce".

Diederick: Goedenavond vreemdelingen, hebben jullie zin in een vleugje magie in het licht van de maan?

Steven: Eigenlijk...

Diederick: Prachtig, (neemt een kaartspel) trek een kaart, eender welke kaart.

Iris trekt een kaart.

Diederick: Steek uw kaart terug ergens in het spel.

Iris doet dit.

Diederick: Hocus pocus kadabra, en uw kaart is verdwenen. kijkt u maar.

Iris zoekt haar kaart in het spel en deze blijkt inderdaad weg te zijn.

Diederick: Wil de jongeman eens kijken in zijn rechterbroekzak?

Steven haalt uit zijn rechterbroekzak de gekozen kaart.

Steven: Dat is straf!

Diederick: Dit is nog maar een begin, voor mijn volgende truc heb ik een lege kist.

Diederick opent eerst de voorste deuren van de kist en vervolgens de achterste deuren om te laten zien dat de kist leeg is. Nadien sluit hij de achterste deuren weer.

Diederick: Wil de jongeman plaats nemen in mijn kist? (grijpt de arm van Steven en plaatst hem in de kist.)

Diederick sluit nu ook de voorste deuren.

Diederick: Hocus pocus kadabra!

Diederick opent eerst de achterste deuren (waardoor Steven achter één van deze deuren kan gaan staan en uit het zicht blijft.) Vervolgens opent hij de voorste deuren om de kist leeg te tonen.

Diederick: En de kist is leeg!

Iris: Dat zal wel! Steven staat gewoon achter die deur.

Iris loopt rond de kist maar kan Steven (die in werkelijkheid wel achter de deur staat) niet vinden.

Iris: Waar is Steven?

Diederick: (sluit snel de kist.) Dit was de show, u was een fijn publiek.

Diederick verdwijnt met de kist van het toneel.

Iris: Steven? Steven!

Black out.

Scène 3

Dezelfde plaats enkele minuten later.

- Iris: Hier moet het ongeveer geweest zijn.
- Nico: Leg nu nog eens rustig uit wat er gebeurd is.
- Iris: Wij waren hier naar de maan aan het kijken, toen er plots een rare figuur aankwam.
- Lies: Een rare figuur?
- Iris: Een goochelaar of zoiets, en hij had een kist bij.
- Nico: Wat voor kist?
- Iris: Een verdwijnkist blijkbaar.
- Lies: En hoe zag die man eruit?
- Iris: Hij had hele rare kleren aan, en op zijn kist stond een naam.
- Nico: Welke naam?
- Iris: Ik weet het niet meer goed, het was iets met een D.
- Lies: Dat is nu niet zo belangrijk, maar wat is er met Steven gebeurd?
- Iris: Die goochelaar heeft hem in die kist gezet, en plots...

Oliver komt op.

- Oliver: Kan ik jullie helpen?
- Nico: Heeft u een jongen gezien, ongeveer mijn leeftijd?
- Oliver: De jongen die bij jullie was?
- Iris: Hoe weet u...
- Nico: Wacht eens, ik ken u! U bent die ober van daarstraks.
- Oliver: Dat klopt, maar eigenlijk ben ik geen ober.
- Lies: Wie bent u dan wel?
- Oliver: Ik ben Oliver Cupid, de beste waarzegger van de Amori woestijn. Zal ik uw toekomst voorspellen? Voor slechts 800 euro kan ik u alles vertellen...
- Iris: Die oplichterij interesseert me allemaal niet, weet u waar onze vriend is?
- Oliver: Niet echt.

Lies: Wat ben jij een waardeloze waarzegger.

Oliver: Maar ik kan proberen hem te zoeken.

Nico: Hoe ga je dat doen?

Oliver: Het staat allemaal geschreven in de kaarten.

Iris: Het is nu niet het moment voor goocheltrucs.

Oliver: Dit is geen goocheltruc, let maar op.

Oliver schud met zijn kaarten, bekijkt een aantal kaarten en steekt vervolgens zijn kaartspel terug weg.

Lies: En?

Oliver: Ik weet waar uw vriend naartoe is.

Iris: Waar wacht je dan nog op, wijs ons de weg!

Oliver: volg mij!

Oliver gaat af en wordt gevolgd door de kinderen.

Black out

Scène 4

Even verderop staat Diederick voor zijn verdwijnkist en laat Steven uit de kist komen.

Steven: Waar ben ik, wie ben jij, waar is Iris?

Diederick: Zoveel vragen, ik zal beginnen met mezelf voor te stellen. Ik ben Diederick Vorce, de beste waarzegger van de Amori woestijn, voor slechts 1000 euro...

Steven: Ik heb geen geld bij, wat heb je met mijn vriendin gedaan?

Diederick: Jouw vriendin, ik dacht dat ze jouw vriendin niet wou zijn.

Steven: Maar jawel, ze wou alleen geen relatie, maar wij zijn wel vrienden.

Diederick: Gewoon vrienden, laat me niet lachen.

Steven: Maar waar ben ik?

Diederick: Wel beste jongen, je bevindt je in de friendzone.

Steven: De wat?

Diederick: De friendzone, een gevangenis waar iedereen die gewoon vrienden wil blijven terecht komt.

Steven: Wat is er dan mis met vrienden te willen blijven?

Diederick: Helemaal niets, maar durf jij eerlijk te zeggen dat je geen gevoelens meer voor haar hebt?

Steven: Ja, neen, ik weet het niet.

Diederick: Natuurlijk niet, en op een dag loopt zo'n vriendschap stuk. Maar ik kan je daar bij helpen.

Steven: Hoezo?

Diederick: (neemt een flesje) Hier drink op.

Steven: Wat is dat?

Diederick: Je zal je er beter door voelen, en het zal je helpen gewoon vrienden te blijven.

Steven: Vooruit dan maar. (drinkt het drankje op)

Diederick: Goed zo.

Steven: (misselijk) Ik voel me zo raar. (laat het flesje vallen)

Diederick: Dat gaat wel over, kom we gaan verder.

Diederick en Steven gaan af, even later komt Oliver met de kinderen opgelopen.

Nico: Ben je zeker dat we nog juist zijn?

Iris: Geen idee, Ik vind die Oliver maar een bizarre kerel.

Lies: Volgens mij heeft hij geen idee waar we naartoe gaan.

Nico: Oliver, ben je zeker dat je niet verkeerd bent?

Oliver: We zijn er!

Iris: En waar is Steven dan?

Oliver: Die is al weer vertrokken.

Nico: Maar wat zijn we daar nu mee, ik dacht dat je wist waar Steven was?

Oliver: Waar hij was, inderdaad. Mijn kaarten hebben deze plek aangetoond.

Iris: En hoe ben je zo zeker dat jouw kaarten gelijk hebben.

Oliver: Mijn kaarten hebben altijd gelijk!

Lies: (raapt het flesje op) Wat een leuk flesje.

Oliver: Opgelet, geef hier. (trekt het flesje uit de handen van Lies)

Iris: Ken je dat flesje?

Oliver: Dat is een flesje van Diederick Vorce.

Nico: Diederick wie?

Oliver: Diederick Vorce, een slechte waarzegger.

Iris: Diederick Vorce, D. Vorce. Dat stond ook op die kist.

Lies: Dus Diederick heeft Steven ontvoerd?

Oliver: Ik moet exact weten wat er vanavond gebeurd is.

Iris: Ik heb je toch al verteld dat die Diederick Steven heeft laten verdwijnen.

Oliver: En daarvoor?

Iris: Steven heeft me verteld dat hij verliefd op me was.

Nico: En?

Iris: Ik heb hem gezegd dat ik gewoon vrienden wou blijven.

Nico: Zonde, jullie zouden zo'n mooi koppel zijn.

- Oliver: Ik vrees het ergste.
- Lies: Hoe bedoel je?
- Oliver: Ik had een weddenschap met Diederick.
- Nico: Wat voor weddenschap?
- Oliver: Hij zou, als jullie geen koppel zouden worden...
- Iris: Wij? Die weddenschap ging over ons?
- Oliver: Ja, het spijt me. Maar nu jullie geen koppel zijn mag Diederick zijn nieuwste creatie uittesten op één van jullie.
- Lies: Wat, hoe durf je!
- Oliver: Ik was er zo van overtuigd dat jullie een relatie zouden krijgen.
- Iris: Niet dus. En nu?
- Oliver: Wacht, er staan allerlei ingrediënten op het flesje. (leest het etiket).
- Nico: Wat staat er op.
- Oliver: Het ziet er niet goed uit.
- Lies: Hoezo?
- Oliver: Als ik de ingrediënten bekijk, ziet het er naar uit dat dit drankje iemand zijn hart in steen kan veranderen.
- Iris: Wat!
- Nico: Is Steven zijn hart in steen veranderd?
- Oliver: Nog niet, zo'n drankje werkt heel traag.
- Lies: Maar dan moeten we Steven helpen!
- Oliver: Dat kan, maar we moeten snel zijn.
- Iris: Wat moeten we doen?
- Oliver: We moeten een tegengif maken. Maar de ingrediënten zijn zeldzaam en moeilijk te vinden.
- Iris: Het zal ons wel lukken, kan je ons helpen?
- Oliver: Ik kan jullie de weg wijzen, maar ik weet niet welke hindernissen er op ons pad zullen komen.
- Nico: We wagen het erop, Steven we komen je redden!

Black out

Scène 5

De volgende ochtend zien we Steven in de woestijn lopen, op de voet gevolgd door Diederick.

Diederick: Goed, stop hier maar even.

Steven: Wat scheelt er ouwe, kan je niet meer volgen?

Diederick: Ouwe? Dat is ook niet lief, maar dat wil zeggen dat het drankje zijn werk doet.

Steven: Waarom moesten we nu zo nodig stoppen?

Diederick: Het is tijd om mijn kristallen bol boven te halen.

Steven: Wat ga je daar mee doen?

Diederick: Ik ga eens een kijkje nemen hoe het gaat met dingske, hoe heette dat vriendinnetje van jou nu weer?

Steven: Iris.

Diederick: Iris, juist ja. Kom je niet mee kijken hoe het met haar gaat?

Steven: Doe maar, die trut interesseert mij niet.

Diederick: Schitterend. En zijn hart is dan nog niet eens volledig versteend. Als ik mijn drankje wereldwijd kan verspreiden, dan zijn we eindelijk verlost van dat zinloze verliefde gedoe. Maar goed we zullen eens kijken wat die andere kinderen aan het uitspoken zijn.

Diederick neemt zijn kristallen bol en maakt enkele armbewegingen boven de bol. Aan de andere kant van het podium zien we een vreemde figuur verschijnen.

Verkoper1: (op een overdreven toon) Hebt u ook last van de brandende zon, nu kan u zich de hele dag beschermen tegen de schadelijke gevolgen voor uw huid. Kamelenzweet! onthoudt die naam.

Diederick: Die verdomde reclame altijd! (schud met de bol)

De kinderen verschijnen aan de andere kant van het podium, ze dragen een rugzak.

Lies: Kunnen we niet even stoppen, ik begin moe te worden.

Iris: We hebben geen tijd te verliezen, je moet maar even op je tanden bijten.

Nico: Als je wil zal ik jouw rugzak wel dragen.

Lies: Dat is lief.

Iris: (tegen Oliver) Waar zijn we eigenlijk naar op zoek?

Oliver: Eerst moeten we op zoek gaan naar zand.

Nico: Zand, ik vraag me af waar we dat kunnen vinden. Ooh wacht, misschien overal!

Oliver: Het zand dat wij nodig hebben is heel zeldzaam, en we kunnen er alleen maar aangeraken bij de raadselratelaar.

Diederick kijkt geamuseerd in zijn bol.

Diederick: De raadselratelaar, die zullen ze nooit vinden, maar je weet maar nooit. Ik zal zelf de raadselratelaar opzoeken en al zijn zand stelen. Met behulp van mijn kristallen bol zal ik de weg wel vinden.

Maakt een aantal armbewegingen boven de bol.

Diederick: Handig zo'n ingebouwde GPS. (wil afgaan)

Steven: En wat moet ik doen?

Diederick: Blijf jij maar hier, ik heb jou niet meer nodig.

Steven: Ik ga mee!

Diederick: Dat doe je niet, je zou me alleen maar hinderen.

Steven: (grijpt de kristallen bol uit de handen van Diederick) Ik ga mee, of ik laat je bol vallen.

Diederick: Dat is gemeen! Maar goed, misschien kom je nog wel van pas. Krijg ik nu mijn bol terug?

Steven: Straks misschien.

Diederick: Ook goed.

Steven: Heb je zin in een spelletje voetbal?

Diederick: Waag het niet!

Steven en Diederick gaan af.

Iris: Wie of wat is die raadselratelaar?

Oliver: De raadselratelaar is een zonderlinge figuur die erg houdt van raadsels.

Lies: En waar kunnen we hem vinden?

Oliver: Ook dat is een raadsel.

Nico: Maar dan kunnen we hem toch niet vinden.

Oliver: Zolang we hem zoeken kunnen we hem niet vinden.

Iris: Maar wat moeten we dan doen.

- Oliver: Hem niet zoeken.
- Nico: En wat gaan we dan wel zoeken, de plaatselijke Mc Donalds?
- Lies: Dus als we hem niet zoeken kunnen we hem wel vinden?
- Oliver: Inderdaad, een beetje zoals bij liefde, die vindt je ook alleen als je ze niet zoekt.
- Iris: We mogen hem dus niet zoeken.
- Lies: Ik ben momenteel absoluut niet op zoek naar een pijl.

Plots verschijnen er aan de andere kant van het podium twee figuren, tussen de twee figuren staan twee pijlen. Op de ene pijl staat "deze kant op" op de andere pijl staat "Neen deze kant". Onder de pijlen hangt een bordje.

- Nico: Hé kijk, pijlen!
- Lies: Maar welke pijl moeten we nu volgen?
- Iris: Ik zal het eens vragen, (tegen de pijlmannen) excuseer, kunnen jullie mij de weg naar de raadselratelaar vertellen?
- Pijlman 1: (wijst naar links) Deze kant op.
- Pijlman 2: (wijst naar rechts) Neen deze kant.
- Iris: Ja, maar wie van jullie moet ik nu geloven?

De twee figuren zwijgen.

- Oliver: (ziet het bordje) Wacht even, er staat hier van alles geschreven.
- Iris: Wat staat er?
- Oliver: één van ons zal liegen, de andere niet, daar kan je van op aan. Let wel, één vraag per persoon en slechts één moet volstaan.
- Nico: Dus één van die twee mafketels liegt altijd.
- Lies: En de andere spreekt altijd de waarheid.
- Iris: Maar we mogen elk maar één vraag stellen?
- Oliver: Inderdaad, Iris heeft haar beurt al gehad. Denk dus goed na over jullie vragen.
- Lies: Ik weet het! (tegen de pijlmannen) Wie van jullie is de leugenaar?
- Pijlman1 en 2: (wijzen naar elkaar) Hij!
- Nico: Daar worden we ook niets wijzer uit.
- Iris: Zo gaan we Steven nooit kunnen helpen.

- Oliver: Je mag nog niet wanhopen, Zowel ik als Nico mogen nog een vraag stellen aan... (tegen de pijlmannen) wat is jullie naam eigenlijk?
- Pijlman 1: Marcel.
- Pijlman 2: Bij ons heet iedereen Frans, behalve Frans, die heet Marcel.
- Nico: (tegen Oliver) Wat doe je nu!
- Oliver: Oh neen, dat was niet mijn bedoeling.
- Iris: Nu hebben we nog maar één vraag over.
- Lies: Kom Nico, ik geloof in jou!
- Nico: Dus als één van hen altijd liegt, en de andere altijd de waarheid spreekt, dan moet ik vragen of... ik heb het!
- Iris: Ben je zeker,
- Nico: Ik hoop het. (tegen de pijlmannen) Welke kant zou de andere mij opsturen om bij de raadselratelaar te komen?

De twee pijlmannen wijzen naar links.

- Oliver: Goed, dan gaan we naar links.

Iris en Lies willen Oliver volgen.

- Nico: Niet zo snel, we gaan naar rechts.
- Iris: Maar ze wijzen toch naar links?
- Nico: Juist daarom.
- Oliver: Ik snap er niets meer van.
- Nico: Het is toch simpel, als ik aan de leugenaar zou vragen welke kant de andere mij zou opsturen, dan zou hij de verkeerde kan aanduiden.
- Iris: Maar ook degene die de waarheid spreekt wijst naar links, dus er klopt iets niet.
- Nico: Jawel, als ik aan de eerlijke van de twee vraag waar de leugenaar mij naartoe zou sturen, dan zou hij ook de verkeerde kant aanduiden.
- Lies: Maar natuurlijk, wat ben jij slim Nico!
- Nico: Dank je.
- Oliver: Goed, dan gaan we naar rechts.

Oliver en Nico gaan af.

- Lies: Kom je Iris?
- Iris: Denk je dat het ons gaat lukken?
- Lies: Natuurlijk, we gaan er alles aan doen om Steven te helpen.
- Iris: Maar wat als we te laat komen?
- Lies: Daar mag je nu niet aan denken, het gaat ons lukken, dat weet ik zeker.
- Iris: Ik heb gewoon zo'n spijt, als ik nu gewoon ook gevoelens voor hem had dan...
- Lies: Niet doen, je mag jezelf niet de schuld geven. Liefde kan je niet dwingen, spijtig genoeg.
- Iris: Weet hij het al?
- Lies: Neen, ik vind de juiste moment niet om het hem te zeggen.
- Iris: Voor zoiets bestaan er geen juiste momenten, je moet er gewoon voor gaan.
- Lies: Misschien, maar hoe zeg je zoiets?
- Iris: Niet over nadenken, gewoon doen.
- Lies: Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.
- Iris: Het zal je wel lukken.
- Lies: Net zoals het ons ook zal lukken om Steven te redden, kom we moeten de andere inhalen.

De twee gaan af, even later komen Diederick en Steven op.

- Diederick: Aan die voetstappen te zien zijn die kinderen hier al geweest.
- Steven: Ik vond al dat het hier stonk.
- Diederick: Heerlijk toch, je bent als de zoon die ik nooit gehad heb.
- Steven: En jij als de bompa die ik nooit heb willen hebben.
- Diederick: Terug ter zake, we zullen snel weten waar die kinderen naartoe zijn. (tegen pijlman 1) Vertel eens, waar zijn die kinderen naartoe gegaan?
- Pijlman1: (wijst naar links) Deze kant op.
- Diederick: Kom we gaan op weg!

De twee gaan af langs de linkerkant.

Black out.

Scène 6

Op het podium is het donker, we kunnen enkel de stemmen van de kinderen horen.

- Lies: Het is hier eng!
- Nico: Niet bang zijn, ik ben bij je.
- Iris: Ben je zeker dat we hier moeten zijn?
- Oliver: Ik hoop het.

Een griezelige lach weerklinkt.

- Ratelaar: Hahahahaha.
- Lies: Nico, was jij dat?
- Nico: Neen, ik weet ook niet waar het vandaan komt.
- Ratelaar: Hahaha.
- Iris: Ik wil hier weg!
- Oliver: We kunnen niet weg, niet zonder de raadselratelaar gezien te hebben.
- Ratelaar: Als je mijn naam noemt ben ik verdwenen.
- Nico: Wat bedoel je daarmee?
- Oliver: Volgens mij is het een raadsel.
- Iris: Als je mijn naam noemt ben ik verdwenen.
- Nico: Maar over wie gaat het?
- Lies: Wacht, als je een naam noemt maak je geluid.
- Iris: En als je geluid maakt...
- Nico: Is de stilte verdwenen, de stilte!

Er weerklinkt een luide donderslag en het licht gaat aan. Op een troon in de vorm van een vraagteken zit de raadselratelaar, de kleren van deze figuur zijn eveneens bedrukt met vraagtekens.

- Ratelaar: Juist!
- Lies: Bent u de raadselratelaar?
- Ratelaar: Zwijg! en vertel me wat jullie hier komen doen.
- Nico: (Tegen Lies) Wat moeten we nu doen, zwijgen of vertellen wat we komen doen?
- Iris: Een vriend van ons heeft een drankje gedronken waardoor zijn hart in steen verandert.

Oliver: En om een tegengif te kunnen maken hebben we een beetje van uw raadselzand nodig.

Ratelaar: En wat doet jullie denken dat ik mijn zeldzaam zand zomaar zou weggeven?

Nico: Maar wij moeten onze vriend echt kunnen helpen.

Ratelaar: Daar heb ik niets mee te maken! Maar ik wil jullie een kans geven.

Lies: Hoe bedoelt u?

Ratelaar: (neemt een grote zandloper) Als jullie het volgende raadsel kunnen oplossen, voor de laatste korrel raadselzand door deze zandloper is gevallen, dan krijgen jullie het overgebleven zand.

Iris: En als we het niet kunnen oplossen?

Ratelaar: Dan blijven jullie hier voor altijd gevangen!

Nico: Vooruit dan maar, we lossen jouw raadsel toch sowieso op.

Ratelaar: Rarara rare reizigers, wie kan er hoger springen dan een berg?

De raadselratelaar draait de zandloper om.

Iris: Wie kan er nu hoger springen dan een berg?

Lies: Een kangoeroe?

Nico: Zo hoog kan die toch niet springen.

Ratelaar: De tijd glijdt langzaam weg.

Oliver: Maar over welke berg zou het gaan?

Lies: Dat maakt toch niet uit.

Iris: Zelfs de kleinste berg is te hoog om over te springen.

Ratelaar: Ik denk dat jullie hier een lange tijd gaan blijven.

Nico: Wacht eens, wie kan hoger springen dan een berg?

Iris: Ja, dat is de vraag.

Ratelaar: Het zand is bijna op.

Nico: Maar een berg kan toch helemaal niet springen.

Lies: Dus eigenlijk kan iedereen hoger springen dan een berg.

- Ratelaar: (teleurgesteld) Dat is correct, hoe is dat nu mogelijk, niemand kan dit raadsel oplossen. En nu dacht ik dat ik eindelijk gezelschap zou hebben, want het is hier zo eenzaam.
- Lies: Het spijt ons, maar we moeten echt onze vriend helpen.
- Iris: Maar we komen zeker nog eens langs.
- Ratelaar: (neemt een zakje) Hier is het zand, ik hoop dat jullie je vriend kunnen helpen.
- Nico: Bedankt. Ik ken trouwens ook nog een raadsel, Rarara raadselratelaar, twee vaders en twee zonen gaan samen vissen, elk van hen vangt één vis, en toch zijn er in totaal maar drie vissen gevangen, hoe kan dit?
- Ratelaar: Twee vaders, twee zonen, drie vissen. Moeilijk kan het niet zijn.
- Nico: Denk er maar eens over na, als we nog eens op bezoek komen zal ik het vertellen.
- Ratelaar: Kom snel terug rare reizigers!
- Lies: Doen we!

Black out

Scène 7

Diederick en Steven zijn aangekomen bij een op het eerste zicht verlaten hutje. Diederick klopt op de deur.

Heks: Knibbel knabbel knuisje, wie klopt er op mijn deurtje?

Diederick en Steven kijken elkaar verbaasd aan.

Heks: Grapje! Nu dachten jullie zeker dat ik de heks uit Hans en Grietjes was, maar dat is niet zo hoor. Je had het al kunnen doorhebben toen ik zei, "Wie klopt er op mijn deurtje", want normaal is het "Knibbel knabbel knuisje, wie knabbelt er aan mijn huisje". Maar omdat mijn huisje niet eetbaar is, en jullie op de deur hebben geklopt heb ik gezegd, "Wie klopt er op mijn deurtje". Maar omdat ik niet de heks ben van Hans en Grietje ga ik jullie ook niet opsluiten of proberen op te eten, dus jullie zijn veilig. Ik vind het zelfs erg gezellig dat jullie langskomen, het is hier altijd zo stil, en ik praat al eens graag met de mensen, dus als jullie willen gaan zitten doe gerust, dan kunnen we eens kennismaken. Jullie zijn zo stil? Vertel eens wat meer over jullie zelf, wie zijn jullie?

Diederick: Ik ben Diederick Vorce, de beste waarzegger van de Amori woestijn, voor slechts 1200 euro...

Heks: 1200 euro? Dat is wel veel, en ik ben gisteren nog naar de winkel geweest, dus heb ik momenteel niet zoveel geld. Ik heb trouwens veel gekocht, het waren solden dus heb ik mij maar eens goed laten gaan. Er stond bij de wasproducten twee voor de prijs van één, maar daar moet je toch mee opletten, want ze zetten er dan altijd in kleine lettertjes bij dat het goedkoopste product gratis is, en als je dus een heel duur product koopt en een heel goedkoop, dan maak je daar niet zoveel winst mee. Ik weet nu wat jullie denken, een heks die kuist, dat kan toch niet? Maar het zou u misschien verbazen maar een heks gebruikt haar bezem dus ook om het huis proper te maken, want als je te lang met dat ding vliegt dan begint dat pijn te doen op bepaalde, meer zuidelijk gelegen plaatsen.

Steven: Mevrouw zou ik u iets mogen vragen?

Heks: Vragen? Iedereen is altijd maar op zoek naar antwoorden, terwijl het leven veel eenvoudiger is zonder al die vragen. Als je gewoon ondergaat wat er op je pad komt is het leven veel eenvoudiger. Op je pad komen, daar moet je trouwens mee opletten want ik heb eens een pad gehad, onze Fifi, een heel lief beestje maar op een dag...

Steven: (tegen Diederick) We moeten hier zien weg te geraken.

Heks: en die kerel stapte gewoon met zijn grote voeten op onze Fifi, mijn pad was helemaal plat...

Diederick: (tegen Steven) Ik weet het, maar ik zou niet willen dat ze ons betovert.

Heks: Toen heb ik hem maar begraven in de tuin...

Steven: We moeten iets verzinnen om hier weg te geraken.

Heks: En toen heb ik voor onze Fifi ook een koffietafel georganiseerd.

Diederick: Bedenk jij maar een plan, dan zal ik ondertussen in mijn bol kijken waar die andere kinderen mee bezig zijn. (neemt zijn bol)

Heks: De koffiekoeken waren toen echt wel lekker, zeker die met chocolade en pudding...

Aan de andere kant van het podium verschijnt een vreemd geklede figuur.

Verkoper2: Wil u net als de snelste farao uit de geschiedenis kunnen lopen, Koop dan deze sportschoenen en wordt de Tutanchampion onder de zandlopers!

Diederick: Rotreclame! (Schud met zijn bol)

De kinderen en Oliver komen opgelopen.

Lies: Het eerste ingrediënt hebben we al, we zijn op goede weg.

Iris: Maar hoeveel ingrediënten hebben we eigenlijk nodig?

Oliver: We moeten er nog drie bijeenzoeken, maar het beloofd nog een hele klus te worden.

Nico: Waar zijn we nu naar op zoek?

Oliver: We moeten nu een roos vinden.

Iris: Een roos? Kunnen we dan niet naar een bloemenwinkel gaan?

Oliver: Zo eenvoudig is het niet, het is een erg zeldzame roos.

Lies: Wat is er dan zo zeldzaam aan?

Oliver: Het is een smaragdgroene roos, en deze groeit enkel in de tuin van Prinses Correl.

Nico: Waar wachten we dan nog op? Ik zal die prinses haar bloemetje wel plukken.

Diederick steekt zijn bol weg.

Diederick: De tuin van prinses Corell, daar geraken die kinderen nooit binnen. Die prinses is dan wel lief, haar man is een erg gewelddadige prins.

Heks: En mijn teennagels waren toen zo lang geworden dat ik een snoeischaar nodig had om ze bij te knippen.

Steven: Ik heb een idee.

Heks: Want zo'n lange nagels zitten echt niet gemakkelijk in die schoenen, en sandalen draag ik al helemaal niet graag want dan komt er zand tussen mijn tenen.

Diederick: Waar wacht je dan nog op?

Steven: Mevrouw de heks, het spijt me dat ik u onderbreek, maar wat zou u er van vinden als wij voor u koken?

Heks: Koken? Maar dat is een schitteren idee, het is al lang geleden dat ik nog warm eten heb gegeten, wacht ik zal jullie de keuken wijzen. Opgepast voor jullie hoofd want het plafond is op bepaalde plaatsen erg laag...

Het drietal gaat binnen in het hutje.

Fade out.

Scène 8

Op het podium staat een grote struik met daarin drie deuren verwerkt. De kinderen en Oliver komen opgelopen.

Nico: Ik zie, ik zie wat jij niet ziet en het is geel.

Lies: Zand?

Nico: Hoe heb je dat zo snel kunnen raden?

Lies: Ik ben gewoon goed in dit spel. Ik zie, ik zie wat jij niet ziet en het is groen, en er zitten deuren in?

Nico: Ik weet niet wat het is maar je bedoelt dat dingt daar?

Iris: Wat moet dat voorstellen, moderne kunst?

Lies: Oliver, weet jij wat dit is?

Oliver: Het lijkt wel een struik.

Een gemeen uitzierende figuur komt opgelopen.

Struikrover: Dit is inderdaad een struik, mijn struik om precies te zijn, ik heb hem zelf geroofd, want ik ben Tempur Matraz de beste struikrover van de Amori woestijn.

Oliver: Dat is toevallig, ik ben Oliver Cupid, de beste waarzegger van de Amori woestijn, voor slechts...

Nico: Hou nu eens op over dat toekomst voorspellen, we hebben wel wat beters te doen.

Iris: Is het nog ver tot aan het kasteel van de prinses?

Oliver: Niet zo heel ver meer, een paar uurtjes stappen.

Lies: Nog een paar uur, wanneer kunnen we eindelijk eens rusten, ik ben doodmoe.

Struikrover: Hallo! Ik ben dus wel een struikrover, moeten jullie niet bang worden ofzo?

Nico: Help! een struikrover!

Lies: Doe ons geen kwaad meneer de struikrover.

Struikrover: Dat is al beter. Maar wees gerust, ik ben met pensioen.

Iris: U bent met pensioen, dus u gaat ons niet beroven?

Struikrover: Neen, daar heb ik absoluut geen zin in. Dat roven is zo saai op den duur.

Lies: Goed, dan gaan we maar eens verder. Prettige dag nog.

Het viertal wil afgaan.

Struikrover: Handen omhoog!

De kinderen schrikken en steken hun handen in de lucht.

Iris: Maar u zei dat u ons geen kwaad zou doen.

Struikrover: Dat ben ik ook niet van plan, "handen omhoog" is de naam van een spelletje dat ik zelf heb bedacht.

Lies: Een spelletje?

Struikrover: Jullie zien in die struik drie deuren, achter één deur ligt een erg waardevolle schat. En achter de andere deuren licht wat oude rommel dat ik ooit heb gestolen. Jullie mogen één deur kiezen.

Oliver: Wat een spannend spelletje!

Nico: Zullen we de rechtse deur kiezen?

Iris: Of we kunnen ook de linkse kiezen.

Oliver: Dan kies ik de middelste.

Struikrover: Het is de bedoeling dat jullie samen maar één deur kiezen.

Lies: Ik ga ook voor rechts. (gaat dicht bij Nico staan)

Oliver: De rechtse deur heeft de meerderheid.

Alle vier gaan bij de rechtse deur staan.

Struikrover: Jullie hebben voor de rechtse deur gekozen. Zijn jullie zeker van je keuze? Steek dan jullie handen omhoog! Jullie hebben niet gekozen voor (opent de middelste deur en haalt er een versleten fietsband uit) deze fietsband!

Nico: Gelukkig maar, wat hadden we daar mee kunnen doen?

Struikrover: Willen jullie nog van plaats verwisselen?

Iris: Ik ben best tevreden met deze deur, het is toch maar een spelletje van puur geluk.

Lies: Dat is niet helemaal waar.

Oliver: Hoe bedoel je?

Lies: Toen we daarstraks een deur kozen hadden we twee kansen op drie dat we een verkeerde deur zouden kiezen.

Iris: Ja dat is logisch.

Nico: Natuurlijk, want achter twee van de drie deuren zat een stuk rommel verstopt.

Lies: Dus is er meer kans dat we voor een deur met rommel staan dan dat we voor de juiste deur staan.

Oliver: Dus je bedoelt dat als we nu van plaats verwisselen we een grotere kans hebben dat we voor de juiste deur staan?

Lies: Inderdaad, het is gewoon kansberekening.

Nico: Verdorie wat ben jij slim! Kom we gaan voor de andere deur staan.

De kinderen en Oliver verplaatsen zich.

Struikrover: Zijn jullie zeker van jullie beslissing?

Lies: Ja hoor, heel zeker!

Struikrover: Proficiat jullie winnen deze (opent de deur en haalt er een stok uit) stok achter de deur!

Iris: Een stok, geweldig!

Oliver: Tot zover de kansberekening.

Nico: Lies zei dat er een grotere kans was. Ze zei niet dat we zeker de hoofdprijs zouden winnen!

Lies: Dank je Nico, je bent lief.

Iris: We kunnen maar beter gaan, we moeten nog de drie overige ingrediënten verzamelen.

Het viertal gaat af.

Struikrover: Tot ziens, en als jullie de ingrediënten hebben, eet smakelijk!

Fade out.

Scène 9

De heks en Diederick zitten buiten het hutje, Steven komt naar buiten met een pot en een paar kommetjes.

Steven: Het eten is klaar! (geeft het kommetje aan de heks)

Heks: Dat is heel vriendelijk van u, maar ik zie dat jullie zelf nog niets hebben om te eten, waarom neemt u niet het eerste kommetje, dan zal ik het volgende wel eten, ik heb nu al zolang zonder warm eten gekund, dan zullen die paar minuten het ook niet maken.

Diederick: Dames gaan voor.

Heks: Wat bent u een vriendelijke meneer, vooruit dan een klein schepje. (brengt de lepel naar haar mond, maar begint weer te praten voor ze kan proeven.) Het ruik alleszins erg lekker, en meestal wil dat ook zeggen dat het erg lekker gaat smaken. U bent een zeer goede kok, dat kan ik al zeggen met alleen de geur.

Steven: Proef nu maar.

Heks: Weet je, ik ga het kommetje nog even laten staan voor straks, hoe meer honger je hebt hoe beter iets smaakt. en dan ben ik zeker dat vanavond, als ik echt veel honger heb...

Steven geeft met een pollepel een tik op het hoofd van de heks, deze valt bewusteloos neer.

Diederick: Wat doe jij nu?

Steven: Ik had geen zin om tot vanavond te wachten, eer ze eindelijk in slaap zou vallen. Ik word gek van die vrouw!

Diederick: Wat ben jij gemeen! Kom in mijn armen!

Steven: In uw armen? Dat geloof je nu toch zelf niet.

Diederick: Ook goed, gemene jongen. (neemt zijn bol) Het wordt tijd dat ik dat groepje kinderen ga opzoeken om het vervolg van mijn experiment uit te voeren.

Fade Out!

Pauze

Scène 10

We bevinden ons aan een kasteelpoort waar Prins Van Sandt snel naar buiten komt gelopen. We horen de stem van de prinses hem achterna roepen.

Prinses: En denk maar niet dat ik je zomaar terug binnenlaat!

Prins: Maar boterbloempje?

Prinses: Niets te boterbloempje, maak dat je weg komt, bedrieger.

Door het kasteelraam worden allerlei kledingstukken naar de prins gesmeten, met als laatste een onderbroek met hartjes op.

Prins: Ik heb er echt spijt van mijn duifje.

Prinses: Spijt komt altijd te laat.

Prins: Ik had nooit soep mogen gaan eten bij prinses Morgana, ik zal het nooit meer doen.

Prinses: Daar had je maar eerder aan moeten denken.

Prins: Maar schat!

Het viertal komt opgelopen.

Lies: Excuseer meneer?

Prins: (dreigend) Wat!

Lies deinst achteruit.

Nico: Dat mag ook wel beleefder!

Prins: Beleefder? zoals je wil. (nog dreigender) Wat! Alstublieft!

Iris: Wij zijn op zoek naar prinses Corell, woont ze soms hier?

Prins: Ik ben Prins van Sandt, haar man. Wie zijn jullie?

Oliver: Ik ben Oliver Cupid, de beste waarzegger van de Amori woestijn, voor slechts 1200 euro..., u bent een prins zei u? Voor slechts 5000 euro...

Prins: Wat komen jullie hier doen?

Iris: Wij zijn op zoek naar een smaragdgroene roos uit uw tuin.

Prins: En wat doet jullie denken dat ik jullie zomaar binnenlaat in mijn tuin? Geef me één reden waarom ik jullie niet aan mijn zwaard zou rijgen als een saté.

Oliver: Saté, neen doe mij dan liever kipfilet

Prins: Zwijg!

Nico: Ik wil nu niet onbeleefd zijn, maar over welk zwaard heeft u het?

Prins: Dit zwaard natuurlijk, verdorie mijn zwaard ligt nog binnen, maar ik zal het halen.

De prins loopt naar de deur, maar blijft voor de poort stilstaan.

Lies: Wat scheelt er?

De prins begint te huilen.

Prins: Mijn vrouw...

Iris: Wat is er met uw vrouw?

Nico neemt de onderbroek met hartjes van de grond en geeft deze aan de prins, hij gebruikt de onderbroek als zakdoek.

Prins: Mijn vrouw heeft mij buitengesloten, en ze wil mij niet meer binnenlaten.

Nico: Wat is er dan gebeurd?

Prins: Ik ben soep gaan eten met prinses morgana, en mijn vrouw is daar achter gekomen.

Oliver: Soep gaan eten, maar dat is toch helemaal niet zo erg?

Prins: Jawel, want het was tomatensoep, mijn vrouw haar lievelingssoep.

Lies: Maar soep eten kan toch helemaal niet zo'n kwaad.

Prins: Je begrijpt het niet, het was tomatensoep met balletjes! (begint weer harder te wenen).

Nico: Ik heb een voorstel, als wij er voor kunnen zorgen dat uw vrouw u weer binnenlaat, krijgen wij dan de roos?

Prins: Als je daarin slaagt dan mag je zoveel rozen hebben als je maar wil.

Nico: Goed, geef ons even de tijd.

Lies: Ben jij nu helemaal gek geworden.

Iris: Hoe dacht je die prins terug binnen te krijgen?

Oliver: Als je het mij vraagt zit die prins lelijk in de soep.

Nico: Iris, wat vind jij romantisch?

Iris: Ik weet niet.

Oliver: Daar verschiet ik niet van, als je zelfs Steven hebt afgewezen.

Iris: Wat wil je daar mee zeggen?

- Oliver: Dat normaal gezien niemand het licht van de maan kan weerstaan.
- Iris: Je had dichter moeten worden!
- Lies: Het is nu niet de moment om ruzie te beginnen maken! Het licht van de maan hebben we nu niet om ons te helpen.
- Nico: Maar een gedicht kunnen we wel schrijven, Iris geef jij een eerste zin?
- Iris: Een zin, "Jouw ogen zijn blauw"?
- Oliver: Ik weet iets, "zonder jouw sta ik in de kou".
- Lies: Ooh zou het niet leuk zijn als we met zijn allen dan "BRRR!" riepen bij kou?
- Nico: Met zijn allen, we zijn maar met vijf, het zou niet veel indruk maken.
- Oliver: Ik weet wel een oplossing?
- Iris: Wat stel je voor?
- Oliver: We moeten de vierde wand doorbreken.
- Nico: Een wand doorbreken, heeft er iemand een hamer?
- Oliver: Maar neen, de vierde wand is geen echte wand, maar het is een denkbeeldige wand die de acteurs scheidt van het publiek.
- Nico: Nu snap ik het... Nog niet helemaal.
- Lies: Hij bedoeld dat we aan het publiek moeten vragen om mee te doen.
- Nico: Ah, op die manier.
- Iris: (tegen het publiek) Willen jullie ons helpen
- De zaal reageert hopelijk positief.*
- Iris: Dus als wij zeggen Jouw ogen zijn blauw, zonder jouw sta ik in de kou. Dan zeggen jullie allemaal BRRR! alsof jullie het koud hebben. Zullen we dat eens proberen?
- Iris zegt de zin voor en de zaal roept BRRR!*
- Lies: Oké, nu een volgende zin.
- Nico: Steeds als ik je zie lopen, dan gaat de hemel een klein beetje open.
- Iris: Dat bestaat al, dat is van Marco Borsato!
- Nico: Maar het klonk wel goed.
- Iris: Kwam jij naar buiten, dan gaan de vogels fluiten.
- Lies: Oh leuk Iris! (tegen de zaal) Kunnen jullie fluiten? (de zaal reageert hopelijk positief)

- Nico: Oké, doe maar! (de zaal fluit) schitterend!
- Oliver: Jij bent mijn kleine kapoen, en daarom geef ik jouw een dikke zoen!
- Iris: (tegen de zaal) En na zoen mogen jullie dan allemaal een kushandje gooien.
- Nico: Zullen we het eens helemaal proberen?
 "Jouw ogen zijn blauw, zonder jouw sta ik in de kou." (de zaal roept BRRR!)
 "Kwam jij naar buiten, dan gaan de vogels fluiten." (de zaal fluit.)
 "Jij bent mijn kleine kapoen, en daarom geef ik jouw een dikke zoen!" (de zaal werpt een kushandje)
- Iris: Oké, en nu gaan we dat allemaal te samen doen, maar heel luid zodat de prinses het zeker kan horen.

De kinderen zeggen samen met de zaal het gedichtje op.

- Prinses: Dat was prachtig.
- Prins: Wil je nu naar buiten komen liefste?
- Prinses: Ik zal er nog eens over nadenken.
- Nico: Volgens mij heeft ze nog meer overtuiging nodig. (begint luidkeels "Dromen zijn bedrog "van Marco Borsato te zingen.)
- Prinses: Het is goed! als je maar stopt met die herrie. (komt naar buiten gewandeld.)
- Prins: Mijn boterbloempje!
- Prinses: Mijn groentesoepje!
- Oliver: Ik wil de romantiek niet doorbreken, ik ben zelfs een enorme fan van romantiek, maar zouden wij nu de roos mogen hebben, we hebben nogal haast?
- Prins: Schat wil jij in de tuin een smaragdgroene roos halen?
- Prinses: Kom allemaal maar binnen dan kunnen jullie zelf de mooiste roos uitkiezen.

Iedereen gaat het kasteel binnen.

Fade out!

Scène 11

We bevinden ons op een open vlakte in de woestijn Diederick kijkt in zijn kristallen bol.

Diederick: Die kinderen zijn er dus in geslaagd de roos te bemachtigen, maar veel verder zullen ze niet geraken.

Steven: Wat ben je van plan?

Diederick: Het is tijd dat ik mijn toverdrank uitprobeer op die andere kinderen, stuk voor stuk ga ik de wereld verlossen van dat walgelijke gevoel dat ze liefde noemen!

Steven: En mag ik meespelen met uw plannetje, of is het een solo-klus voor Dikke Diederick.

Diederick: Je wordt gemener met de minuut, schitterend. En trouwens ik ben niet dik, ik ben modieus afgerond.

Steven: Wat kan mij het schelen, mag ik nu meedoen of hoe zit het?

Diederick: Ik denk dat het beter is dat ik dit alleen doe, wacht jij maar bij mijn kist.

Steven: Ook goed (gaat af)

Diederick: Nu moet ik mij nog enkel vermommen, ik kan me beter haasten want die kinderen kunnen hier elk ogenblik zijn. (gaat af)

Niet veel later komen de drie kinderen opgelopen.

Iris: Waar is Oliver?

Lies: Die heeft een koppeltje kunnen overtuigen om hun toekomst te voorspellen.

Nico: Heeft hij dan toch iemand zover gekregen.

Iris: Sommige mensen zijn zo goedgegelovig.

Diederick komt opgelopen vermomd als limonadeverkoper.

Diederick: Toeristen?

Nico: Ja, inderdaad.

Diederick: Ik zie dat jullie dorst hebben.

Lies: Ja inderdaad, het is hier dan ook zo verschrikkelijk warm in de woestijn.

Iris: Wie bent u eigenlijk.

Diederick: Ik ben Viederick Dorst de beste limonadeverkoper van heel de Amori woestijn. Voor slechts één euro verkoop ik u de lekkerste limonade.

Nico: We hebben jammer genoeg geen geld op zak.

Diederick: Maar dat is geen probleem, jullie krijgen allemaal van mij een gratis flesje.

Diederick deelt de flesjes uit.

Nico: Bedankt.

Lies: Ja dat gaat smaken.

Iris: Ik ben benieuwd hoe het smaakt.

Voor de kinderen kunnen drinken komt Steven opgelopen.

Steven: Hoe lang moet ik nog aan die kist staan wachten Diederick?

Iris: Steven!

Steven: Ken ik u?

Diederick: Kom, we maken ons uit de voeten!

Diederick grijpt de arm van Steven en de twee lopen af.

Iris: Hij herkende mij niet meer.

Lies: Iris, je mag je dat niet zo hard aantrekken hij is zichzelf niet meer.

Nico: We zullen die ingrediënten wel vinden, en hem redden.

Oliver komt opgelopen

Oliver: Wat is er gebeurd?

Nico: Steven was hier, samen met die Diederick, die ons deze limonade heeft gegeven.

Oliver: Jullie hebben er toch niet van gedronken?

Nico: Neen, Steven heeft ons zonder het zelf te beseffen gered.

Oliver: Goed, dan gaan we verder, zoveel tijd zo weinig ingrediënten. Ik bedoel, zoveel ingrediënten zo weinig tijd.

Lies: Ga al maar, ik blijf nog even zitten, mijn voeten houden het echt niet meer uit.

Nico: Ik blijf ook even, we halen jullie wel in.

Oliver en Iris gaan af.

Lies: Denk je dat het zou lukken?

Nico: Hoe bedoel je?

Lies: Steven redden, hij herkende ons zelfs niet meer.

Nico: Ik ben zeker dat we hem nog kunnen redden, nog twee ingrediënten en we kunnen het tegengif maken.

Lies: En als hij gered is, hoe denk je dat het dan zou aflopen?

Nico: Ik weet het niet.

Lies: Denk je dat Iris en Steven ooit samen zullen komen?

Nico: Misschien, liefde is onvoorspelbaar.

Lies: Geloof jij in ware liefde?

Nico: Enkel als ik de juiste tegenkom.

Lies: En ben je die dan al tegengekomen?

Nico: Misschien.

Lies leunt naar Nico en geeft hem een zoen.

Nico: Auw!

Lies: Wat scheelt er, heb ik iets verkeerd gedaan?

Nico haalt de stok uit zijn broekzak.

Lies: De stok van die struikrover?

Nico: Ik weet ook niet hoe het komt, maar het is net alsof die stok in brand stond.

Lies: Dat moeten we aan Oliver vertellen, misschien kan hij een verklaring bedenken.

De twee lopen af.

Fade out.

Scène 12

Op het podium staat een muur met daarin een deur. Aan de muur zijn drie grote schakelaars bevestigd. Voor de muur staan drie wetenschappers druk te discutereren.

Wetensch. 1: Zijn we nu zeker dat het werkt?

Wetensch. 2: Echt zeker kunnen we nooit zijn.

Wetensch. 3: Maar we weten wel dat de lamp dan brandt.

Wetensch. 1: Dat kan goed zijn, maar hij heeft duidelijk gezegd dat we slecht één keer mochten gaan kijken, en het dan met zekerheid moesten weten.

Wetensch. 3: Volgens mij is dat onmogelijk, hij heeft ons gewoon beetgenomen.

Wetensch. 2: Waarom zou hij onze kostbare tijd zo onnodig willen verprutsen met een domme grap.

De drie kinderen en Oliver komen opgelopen.

Lies: Dus jij weet ook niet hoe dat kon gebeuren.

Oliver: Neen, voor mij is het ook één groot raadsel.

Wetensch. 1: Kunnen wij u helpen, ik hoorde u zonet het woord raadsel uitspreken, dat is toevallig onze specialiteit.

Nico: Wie zijn jullie?

Oliver: Dit zijn de wereldvermaarde wetenschappers van de Amori Universiteit.

Wetensch. 2: Inderdaad, welkom jongelui, waar kunnen wij jullie mee van dienst zijn?

Iris: Wij zijn op zoek naar, Oliver wat komen wij hier eigenlijk zoeken?

Oliver: Wij zijn op zoek naar een zonnekaars.

Wetensch. 3: U weet dat die zeer zeldzaam zijn?

Oliver: Daar ben ik me van bewust, is er soms een manier waarop wij er eentje in ons bezit kunnen krijgen?

Wetensch. 2: Nu u het zegt, er is iets dat u voor ons kan doen.

Lies: Wat dan?

Wetensch. 1: Enkele jaren geleden hebben wij het bezoek gekregen van een eigenaardige persoon, hij noemde zichzelf de raadselratelaar.

Nico: De raadselratelaar?

- Wetensch. 3: Inderdaad, hij heeft ons een raadsel gegeven dat wij tot op heden niet hebben kunnen oplossen. We hebben zelfs een wetenschappelijke opstelling gemaakt van het raadsel, maar het is ons nog steeds niet gelukt. Onze goede naam staat hier op het spel.
- Wetensch. 2: Als jullie ons hier mee kunnen helpen, dan krijgen jullie van ons een zonnekaars.
- Nico: Goed, vertel maar.
- Wetensch. 1: In de kamer achter ons bevindt zich een gloeilamp. Zoals u kan zien zijn er aan de buitenkant van de kamer drie schakelaars geplaatst. Slechts één schakelaar is verbonden met de gloeilamp.
- Wetensch. 2: U moet met zekerheid kunnen zeggen welke schakelaar verbonden is met de lamp.
- Iris: Dan probeer je toch gewoon één voor één de schakelaars.
- Wetensch. 3: Dat is nu net het probleem, u mag slechts één keer de kamer binnengaan, en dan moet u het met zekerheid kunnen zeggen.
- Nico: Maar dat is onmogelijk!
- Wetensch. 1: Dat dachten wij dus ook, jammer.
- Lies: Het spijt ons.
- Iris: Maar dan is al onze moeite voor niets geweest.
- Nico: De moed niet opgeven Iris, we vinden wel een andere oplossing.
- Oliver: Maar nu we hier toch zijn, ik heb nog een vraag voor jullie.
- Wetensch. 1: Ik luister.
- Oliver: Mijn vriend hier beweert dat de stok die hij in zijn broekzak heeft plots erg warm werd daarstraks, maar een seconde later was hij weer afgekoeld.
- Wetensch. 2: Een echte verklaring heb ik daar niet voor, maar met de zon zou het altijd kunnen dat de stok warm is geworden. Maar hoe hij dan zo plots kon afkoelen weet ik ook niet.
- Nico: Warm worden, maar natuurlijk!
- Lies: Wat krijg jij ineens?
- Nico: Een gloeilamp wordt warm als je ze aansteekt. (schakelt de eerste schakelaar aan)
- Wetensch. 3: Wat doet u?
- Nico: Even geduld.
- Wetensch. 1: Ik begrijp het niet, hij schakelt een schakelaar in, maar hij gaat niet kijken.
- Wetensch. 2: De jongen weet misschien van de warmte?

Iris: Nico, waar ben je mee bezig?

Nico: Het raadsel oplossen. (hij schakelt de schakelaar terug uit en schakelt nu de tweede schakelaar in.)

Lies: Nico?

Nico loopt de kamer binnen en komt even later terug buiten.

Nico: De derde schakelaar is verbonden met de lamp.

Wetensch. 1: Hoe kan u dat nu met zekerheid weten, u heeft hem niet eens geprobeerd.

Nico: Maar ik heb wel de eerste schakelaar een hele tijd aangezet, dus als dat de juiste schakelaar was dan had de lamp warm moeten zijn. En de tweede schakelaar stond aan toen ik binnenging dus als dat de juiste schakelaar was dan had de lamp moeten branden. Maar de lamp was uit en voelde koud aan. Dus is de derde schakelaar de juiste.

Wetensch. 2: Dat wil ik nakijken.

Schakelt de derde schakelaar in en gaat de kamer binnen. Even later komt hij terug buiten.

Wetensch. 2: Eureka! die jongen is een genie.

Wetensch. 1: Wil u zich aansluiten bij onze universiteit, verlichte geesten zoals u kunnen we altijd gebruiken.

Nico: Een geest? ik ben een gewone jongen hoor, maar u zou ons een enorm plezier doen met een zonnekaars.

Wetensch. 3: Wat u maar wil jongen.

De wetenschapper overhandigt de kaars aan Nico.

Iris: Tot ziens.

Wetensch. 2: Tot ziens, en bedankt voor jullie hulp.

Nico: Waar moeten we nu naartoe?

Oliver: Het laatste ingrediënt is de regen uit een roze wolk, en die kunnen we enkel vinden bij een groot magiër, hij woont hier niet zo heel ver vandaan.

Lies: Een magiër spannend. Abracadabra!

Black out.

Scène 13

Het licht gaat aan op Diederick die zijn kristallen bol vasthoudt.

Diederick: Ze zijn dus op zoek naar een magiër, dan zullen ze een magiër krijgen.

Diederick kleeft een valse baard op en Steven komt opgelopen vermomd als goochelaarsassistente. Als het licht volledig aangaat verschijnt er een houten kist met daarop het woord magiër geschilderd. Op de kist staan drie bekertjes. Niet veel later komen Oliver en de kinderen opgelopen.

Lies: Is het nog ver tot aan de Magiër?

Oliver: het kan niet ver meer zijn.

Nico: Ik denk dat we er zijn.

Diederick: Dag beste vrienden, hoe kan ik jullie helpen?

Iris: Bent u de magiër?

Steven: (met een vrouwenstem) De beste magiër van heel de Amori woestijn.

Nico: Ideaal, wij zijn op zoek naar de regen van een roze wolk.

Diederick: Dat treft, die heb ik.

Nico: Dat is gemakkelijk, mogen wij daar een paar druppels van hebben.

Diederick: Niet zo snel knul, zo eenvoudig is het niet.

Lies: Wat wilt u dan dat we doen?

Diederick: Niet zo veel, ik zal het jullie tonen.

Diederick plaats een balletje onder één van de bekers.

Steven: De bedoeling is dat zodra de bekers geschud zijn jullie de juiste beker aanwijzen.

Diederick schud de bekers, en de kinderen wijzen de juiste beker aan.

Diederick: Zeer goed kinderen.

Nico: Krijgen we dan nu de regen?

Steven: Niet zo snel!

Diederick: Nu spelen we voor echt, als jullie zoals daarnet het juiste bekertje kunnen aanduiden dan krijgen jullie de regen, maar kunnen jullie dat niet, dan krijg ik de drie andere ingrediënten.

Iris: Hoe weet u van die andere ingrediënten?

Diederick: Ik ben een magiër schat, ik weet alles.

Iris: Goed dan, het is ons daar juist toch ook gelukt.

Steven: Veel geluk.

Diederick schud de bekers, maar haalt stiekem het balletje vanonder de bekers. De kinderen duiden zo een beker aan zonder balletje.

Diederick: Wat jammer, mag ik nu de ingrediënten?

Nico: Maar dat is niet eerlijk!

Diederick: Moet ik u omtoveren in een konijn?

Lies: Neen, niet doen! (geeft de ingrediënten aan Diederick.)

Diederick: Hartelijk dank. Kom we gaan!

Diederick en Steven gaan af.

Nico: Ik was zo zeker dat het balletje daar lag, nu ben ik eens benieuwd waar het dan wel ligt. (draait de andere bekers om) Ook leeg! We zijn bedrogen.

Lies: Dat was vast weer die Diederick.

Nico: Maar dan was die assistente...

Iris: Steven. Hij is zo veranderd, ik herken hem bijna niet meer.

Lies: En nu we alle ingrediënten kwijt zijn is alle hoop verloren.

Oliver: Je mag nooit opgeven, we kunnen Diederick nog steeds stoppen, hij is vast en zeker op weg naar de echte magiër.

Iris: Waarom, wat kan hij doen met dat tegengif?

Oliver: Niets, maar hij wil er waarschijnlijk wel voor zorgen dat alle ingrediënten om tegengif te maken vernietigd worden .

Nico: Waar wachten we dan nog op? Hoe geraken we bij die tovenaar?

Oliver: Volg de goudgele straat.

Lies: Volg de goudgele straat?

Oliver: Volg de goudgele straat.

Iris: Komt dat niet uit de tovenaar van Oz?

Oliver: Inderdaad, maar ik wou dat altijd al eens zeggen.

Nico: Maar waar moeten we nu naartoe?

Oliver: Gewoon rechtdoor.

Lies: Had dat dan meteen gezegd.

Iris: We hebben geen tijd te verliezen.

Nico: (Tegen Oliver) Kom Toto!

Black Out.

Scène 14

Het podium is volledig gehuld in rook, uit de rook verschijnt een magiër. Niet veel later verschijnen Diederick en Steven op het toneel.

Magiër: Wat komt u hier doen!

Diederick: Bent u de grote magiër?

Magiër: Jazeker, en u bent?

Diederick: Diederick Vorce, de beste waarzegger in de hele Amori woestijn.

Magiër: Kniel voor mij!

Diederick en Steven gaan op hun knieën zitten.

Magiër: En waarom komt u mij storen?

Diederick: Ik heb de regen nodig van een roze wolk.

Magiër: Heeft u enig idee hoe zeldzaam het is dat een roze wolk regent, een roze wolk staat voor al het positieve in de wereld, regen hoort daar zelden bij.

Diederick: En heeft u niet een voorraad van regendruppels?

Magiër: Jazeker, ik heb nog een flesje over, maar dat geef ik niet zomaar weg.

Diederick: Wat moet ik dan doen?

Magiër: Geef mij een teken van ware liefde, en ik zal u met plezier de regen geven.

Steven: Liefde? Wat een vies woord.

Magiër: Wat zegt u?

Diederick: Zwijg! Laat mij het woord nu maar doen.

Magiër: Wel? heeft u zo een teken?

Diederick: Ik heb alle ingrediënten verzameld om mijn goede vriend te redden, die een toverdrank heeft gedronken waardoor zijn hart in steen veranderd.

Steven: Wat zeg je nu? Je hebt me die drank zelf gegeven jij dwaas!

Diederick: Hou je mond!

Magiër: Bedrieger! Jij zal nooit de regen van mijn roze wolken krijgen!

Diederick: Oké, dan ga ik maar eens, het beste nog en de groetjes aan uw vrouw!

Magiër: Niet zo snel! Jij zal pas hier buitenkomen eens je weet wat ware liefde is.

De Magiër maakt een tovergebaar en Diederick blijkt opgesloten te zitten in een cirkel van licht. Op dat ogenblik komt Oliver samen met de kinderen binnen.

Diederick: Laat me gaan!

Oliver: Dag Diederick, hoe gaan de zaken?

Diederick: Zwijg jij dwaas, en haal me hieruit.

Oliver: Het spijt me collega, maar tegen deze magie kan een dwaas als ik niet op.

Diederick: Het spijt me, oké!

Magiër: Zwijg! Kan een mens dan nooit ongestoord roze wolken maken?

Nico: Roze wolken, die hebben we nodig!

Lies: Het is te zeggen we hebben de regen nodig van een roze wolk.

Iris: Steven!

Magiër: Kniel voor mij!

De kinderen knielen neer.

Magiër: Voor ik de zeldzame regen geef zullen jullie mij een teken van ware liefde moeten geven.

Nico: Vooruit Iris, nu is het aan u?

Iris: Wat moet ik doen.

Nico: Je weet wel, bij Steven, op de mond enzo.

Magiër: Een kus is geen teken van ware liefde, in de loop der jaren heeft dit gebaar zijn kracht verloren.

Nico: Maar wat moeten we dan doen, wij kunnen u niets tonen.

Lies: Het enige dat wij in ons bezit hebben is deze stok.

Magiër: U bent in het bezit van de stok achter de deur? In de juiste handen bestaat er geen sterker signaal van ware liefde.

Nico: Hier Iris, probeer maar iets. (geeft de stok aan Iris)

Er gebeurt niets.

Iris: Het werkt niet.

Lies: Mag ik eens iets proberen?

Iris geeft de stok aan Lies

Lies: Weet je nog toen die stok zo warm werd daarstraks?

Nico: Ja

Lies: Ik vraag me af of... (Lies zont Nico)

Er verschijnen felle lichtflitsen en Diederick valt neer.

Diederick: Wat was dat? Ik heb het plots zo warm.

Magiër: Door de ware liefde die zij voor elkaar voelen heeft de stok zijn werk gedaan.

Diederick: Zijn werk?

Magiër: Hij heeft jouw koude hart opgewarmd, waardoor je terug in staat bent om echte liefde te voelen. En daarom laat ik je vrij, ik denk dat je wel weet waar je naartoe moet gaan.

Diederick: Tot ziens, en bedankt voor alles. (tegen de kinderen) Het spijt me van alles wat ik jullie heb aangedaan, veel geluk met jullie vriend. (gaat af)

Iris: En wat gebeurt er nu met Steven?

Magiër: Met dit flesje zal hij zo weer de oude zijn. (geeft een flesje regenwater aan Iris)

Iris: Wat moet ik nu doen?

Oliver: Nu moet je de blaadjes van de smaragdgroen roos, en het zand van de raadselratelaar mengen met de regen van de rozen wolk, en dit geheel opwarmen met het vuur van de zonnekaars.

Iris Maakt het tegengif klaar en geeft het brouwsel aan Steven. Deze drinkt dit op.

Steven: Iris?

Iris: Ja, ik ben het.

Steven: Wat is er gebeurd?

Iris: Dat is een lang verhaal.

Steven: Ik herinner mij dat ik jouw iets wou zeggen.

Oliver: Ik denk dat we ons maar beter uit de voeten maken.

Nico: Waarom, het werd net interessant.

Lies: Meekomen jij!

Iedereen verlaat het podium, enkel Iris en Steven blijven over. Op de achtergrond verschijnt het maanlicht weer.

Iris: Steven, ik weet wat je mij wil zeggen. Maar mag ik eerst?

Steven: Ja natuurlijk.

Iris: Ik weet dat je gevoelens voor mij hebt, en ik zeg niet dat ik die nooit voor jou kan krijgen. Maar voorlopig voel ik dat niet zo. Maar ik wil wel vrienden blijven, ik geef om jou, alleen niet op de manier dat jij zou willen.

Steven: Maar we blijven wel vrienden?

Iris: Natuurlijk, wat zou ik moeten beginnen zonder mijn maatje?

Epiloog

Het licht dooft en enkel het maanlicht blijft stralen, in dit licht komt Oliver te staan.

Oliver: En zo eindigt mijn verhaal over ware liefde en toverdrank. (zoekt naar een geschikt deksel om het potje mee af te sluiten) Maar het leven gaat verder. U vraagt zich waarschijnlijk af wat er met Diederick is gebeurd. Wel hij woont nu gelukkig samen met zijn vrouw in een hutje ergens in de woestijn.

Het licht gaat aan op de heks en Diederick.

Heks: Je bent zo stil vandaag schat, en ik kan helemaal niet zo goed tegen de stilte, ik krijg dan altijd het gevoel dat er iets mis is, scheelt er iets schat, waarom zeg je niets? Heb ik je trouwens al verteld over die keer dat ik mijn tong aan mijn neus heb gelijmd?

Diederick: Neen liefje, vertel maar, ik kan uren naar jouw verhalen blijven luisteren.

Het licht gaat weer uit, enkel het licht op Oliver blijft.

Oliver: Ook met Lies en Nico gaat het goed, zeer goed zelfs.

Het licht gaat weer aan. Nico wandelt over het podium en Lies sluipt naar hem toe en bedekt zijn ogen met haar handen.

Lies: Raad eens wie?

Nico: Het liefste meisje van de wereld?

Lies: Ik zou je iets willen vragen schat.

Nico: Vraag maar.

Lies: We zijn nu al een tijdje samen, maar ik blijf nog steeds met een vraag zitten.

Nico: Ja?

Lies: Als twee vaders en twee zonen samen gaan vissen en elk van hen vangt één vis. Hoe kan het dan dat er in totaal toch maar drie vissen zijn gevangen?

Nico: Heel eenvoudig, het was een grootvader, zijn zoon, en zijn kleinzoon. De vader van die kleinzoon is ook de zoon van die grootvader.

Lies: Maar natuurlijk!

Het licht gaat weer uit, enkel het licht op Oliver blijft.

Oliver: En voor ik het vergeet, na jaren hele goede vrienden te zijn, zijn Iris en Steven dan toch eindelijk een koppel geworden.

We zien Steven en Iris innig zoenen.

Fade out.

Einde